

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

ANGELIKA ZÖLLNER: RDEČA HIŠA ALI SKRIVNOST ŽIVIH BESED

Odlomek iz knjige

Vse je bilo tako kot včeraj. Johann je sedel na travniku, v eni roki je imel pipo, z drugo pa je umirjeno gladil po gosti volni ovce, ki je poleg njega prežvekovala.

Martin je opazoval rjave, gosto posejane starostne pege na tako ljubeče božajoči pastirjevi roki. Pri tem dedku bi se vsakdo počutil dobro. Skoraj si je za trenutek zaželel, da bi bil ovca, ki je bila zlek-njena poleg starca in je zaupljivo položila glavo na njegovo koleno. Lastnega dedka Martin ni poznal. Ta tu bi bil zagotovo pravi. Takšnega si je vendar vedno želel.

»Hej, hej!« je pozdravil Johann in se hahljal. Spet je bil tu, mali z okroglim otroškim obrazom in z rjavimi kodri, ki so samovoljno silili izpod rdeče-belo progastega poletnega klobučka. Plavalni jopič je nosil še trdno zapet čez trebuh.

»Pod to rečjo se pa najbrž močno potiš. Danes bo vroče.« Johann je zadržal smeh.

Martin je za trenutek okleval. A v njem je nezadržno prekipevalo, in že so privrele na dan besede, ki jih ni mogel zadržati, in se prekopicnile na Johannovo glavo:

»In ti si stkal pisane preproge? Čisto sam, Johann? A veš, da smo lansko leto vzeli domov eno modro? V spalnici jo imamo. Mi boš pokazal, kako se tke? A bom lahko vse pogledal, preproge pri tebi in ... in ...?« Martinov glas se je prelomil.

Johann se je smehljal in lagodno vlekel iz svetlo rjave, po robovih nekoliko obtolčene pipe, ne da bi dvignil levico iz mehke volne ovce, ki se je stiskala k njemu.

»Seveda,« je prijazno odvrnil, »lahko si jih ogledaš, velike, široke statve in zraven še dvoje manjših v kotu.«

Mali je sedel. »Danes imam čas,« je rekel in pomolil starcu pod nos polno torbo za piknik.

»Starši vedo, kje sem. Sven je pripovedoval o tebi.«

Nekaj časa sta molčala. Martinu je bilo kot včeraj. Tišina jezera se je vselila vanj in ob okornem brenčanju debelih muh nad glavami ovac in neslišnem zibanju čolna na soncu je postal molčeč.

Opazoval je galebe, ki so zarisali na nebu visoko srebrno pot, in s pogledom sledil njihovemu kričanju.

Dolgo sta tako sedela in ni jima bilo treba govoriti. Ob takem dedku je lahko doumel dosti več.

Naposled je Johann odložil pokajeno pipo, vzel obledeli klobuk z glave in s prsti nekajkrat potegnil skozi prepotene lase.

»Vroče, danes.« Beli prameni so se lesketali v soncu.

»Si ponoči videl zvezdne utrinke?« je končno odgovoril fanta.

»Utrinke?« Martin je zmajal z glavo.

»Zdaj, v tem letnem času jih je veliko, v jasnih nočeh jih lahko vidimo.«

»Tudi jaz bi jih rad enkrat videl. Spal sem. Zadnjič smo gledali, kako je sonce vzhajalo izza gozdov. Oče me je zbudil in nesel ven v spalni vreči.«

Pastir je odobravajoče kimal. Ja, večkrat je videl, kako vzhaja sonce. Vstajal je zgodaj, ni več potreboval toliko spanja. Ko so ljudje še ležali, potopljeni v sanje, je bil porajajoči se dan najlepši. Pozvanjali so tihi zvoki novega jutra, kikirikanje petelina, glodanje radovednih veveric, njihovo stikanje za hrano na tleh, ko so v vsak kotiček vtikale predrzne smrčke, da bi našle kaj posebnega, oddaljeni naraščajoči ropot edinega avtomobila — ki je prihajal blizu, bliže, in se kmalu spet izgubil v daljavi.

Ko so prvi jutranji ptiči uglasili svoje pesmi, je Johann vstal, šel po posodo za umivanje in jo napolnil s svežo vodo iz vodnjaka. Vodovoda si ni dal napeljati. Na stara leta ni potreboval veliko. Na razkošje se ni mogel več navaditi. In kaj bi rekel njegov vodnjak, h kateremu je prihajal vsak dan, leto za letom? Bi ga zdaj lahko zapustil in dovolil, da se izsuši? Bi mu še lahko pogledal v obraz, ko bi nosil vedra, spustil prvo na palico in bi se mu oči zrcalile v jasni, neizprosni vodi.

»Kaj delaš, dedek?« Svetli dečkov glas je pastirja iztrgal iz njegovih misli.

»Kaj delam tukaj?«

»Mislim, kaj delaš ves dan, ko sedi tukaj.«

Pastir je okleval, za trenutek pomislil, kaj naj odgovori. Potem je preiskujoče pogledal Martina v razgreti obraz.

»Ogledujem si svet in se ga učim razumeti.«